

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

VI. An pro defunctis offerri possit Sacrificium Missæ, & pro quibus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

uerūt pro extirpatione hærefew. Missa igitur & preces offerri possunt pro hæreticis & excommunicatis. Respondeo: Illud non esse orare pro hæreticis directè, sed pro bono Ecclesiæ Catholice, ut videlicet in istis regionibus crescat, & per vniuersum orbem amplifcetur gloria nominis Diuini, id quod prohibitum non est, sed Ecclesiæ etiam cōsuetudine confirmatum.

An pro defunctis offerri possit Sacrificium Missæ, & pro quibus?

CAP. VI.

DE quo dubitari nullo modo potest in hoc capite, illud est. Primò, Sacrificium Missæ pro ijs defunctis offerre non posse, quorum animæ sunt in inferno; quales sunt quotquot in peccato mortali ex hac vita emigrârunt. Vnde Concil. Bracharense, c. 24. Missam prohibet legi pro ijs, qui sibi ipsis mortem consciuerunt. Et est hæc doctrina S. Augustini in Enchiridio cap. 109. S. Gregorij 34. Moral. cap. 13. & aliorum, quibus tota Theologorum Scholasticorum turba astipulatur. Ratio est: Quia
tales

tales effectuum huius Sacrificij nō sunt capaces, planeque omni spe consequendæ salutis ac misericordiæ exciderunt. Ergo pro ijs offerre nō licet. Præterea, si Sacrificium Missæ ijs prodesset ad tollendam partem duntaxat aliquam poenarum, (quas sustinent, iam in tantum Missæ multiplicari possent; vt tandem penitus ex Inferno liberarētur, id quod SS. Literis apertè repugnat, asserētibus: Ex Inferno (vbi poenæ sunt æternæ) nullam esse redemptionem. Vnde S. Augustinus in Enchiridio suo cap. 110. apertè dicit: Quòd si contingat offerri pro his, qui dānati sunt, quia damnati esse ignorantur, valebit ad consolationem viuorum, non ad adiumentum mortuorum.

Obijciat hīc mihi quisquam: Multi pro animabus Gentiliū orauerunt, quorum animæ erant in Inferno, idque cum fructu: quia ex Inferno ad amœna Paradisi gaudia sunt translata & assumpta. Veluti narrat Damascen. de S. Gregorio Magno, quòd animam Traiani ex Inferno suis precibus liberauerit. Item de anima Falconillæ foeminæ gentilis, quam similiter orationibus S. Teclæ ex

Inferno saluatam narrant. Plures præ-
 terea leguntur feruentissimis Sancto-
 rum orationibus resuscitati ac saluati,
 tempore scilicet Apostolorum. Et Sul-
 pitius scribit de S. Martino, quòd re-
 suscitauerit quendam, qui ipsemet la-
 queo sibi vitam abstulerat. S. Agnes
 item suis precibus resuscitauit filium
 Præfecti Gentilis, qui violare eam vo-
 luerat, veluti scribit S. Ambros. ferm.
 90. Si ergo orationes ac preces istorum
 Sanctorum etiam animas damnatorum
 iuuare potuerunt, credibile sanè est, id
 quoque posse S. Missæ officium, longè
 maiori efficacia & valore præditū. Re-
 spondeo: Non hîc mihi propositum esse
 historiæ illius de Traiano & Falconilla
 veritatem excutere, neq; examinare, an
 Damasceno Sermo iste citatus rectè ad-
 scribatur, propterea, quòd ea de re pro-
 lixius in prima parte Tractatus de alte-
 ra vita c. 22. disseruimus. Et sanè, si vera
 est illa de Traiano historia, dicunt Theo-
 logi, animam eius nō fuisse condemna-
 tam vltima sententia; sed Deum, qui
 prouiderat S. Gregorium pro ea inter-
 cessurum, eā detinuisse in Inferno, tan-
 quam

quã in deposito vsq; ad tẽpus S. Gregor.
Idem respõdetur de anima Falconillæ.

Ad dubium igitur præfens quod attinet, respõdeo, aliud esse orare tanquam personam priuatam; aliud verò tãquam publicam, & Ecclesiæ ministrum pro aliquo orare & sacrificare. Hinc Sacerdotem Sacrificium Missæ pro damnatis offerre posse nego: quia scilicet id prohibeat Ecclesia, vt videre est in cap. Pro obeuntibus 13. q. 2. vbi prohibetur offerri Sacrificium pro impijs defunctis, quorum nomine veniunt omnes, qui in peccato mortali moriũtur: & c. Placuit 16. q. 5. prohibetur vt ne legatur Missa pro his, qui vtrò sibi mortem consciuerũt. Priuatim porrò orare pro ijs, qui in peccato mortali ex hac vita emigrare creduntur, in Ecclesia non est vsitatum, quamuis neque id prohibitum reperitur. Vnde si mater aliqua ex simplicitate pro filio suo citra Baptismũ defuncto Deũ oret, vt resuscitatus in vitã baptizari possit, non peccabit, cum expetat & oret rẽ bonã, quæ nõ nisi à Deo miraculosè haberi potest. Similiter nõ peccaret, si quis ex simplicitate oraret pro aliquo,

aliquo,

aliquo, de quo dubitet, sitne damnatus ad Infernum vltima sententia, nec ne: peccaret autem, si pro salute Dæmonū oraret, quòd eos constat vltima sententia ad Infernum in perpetuum esse dānatos; propterea quòd talis oratio esset frustranea & infidelis: petit enim Diuinam mutari voluntatem, quod fieri nulla ratione potest, cū Deus non sit mutabilis. Pro Beatis orare, vt Sacrificium Missæ ijs sit propitiatorium, planè extra omnè dubium est, non licere: cū enim ab omni culpa & pœna iam liberati, plenissimamque omnium peccatorum remissionem consecuti sint, nulla amplius propitiatione indigent, quæ locum nullum habet, vbi malum nullum neque est, neque timeri potest, neq; vlla amplius reliqua est obligatio ad Satisfactionem qualemcumque.

Secundò certum est, pro Beatis offerri posse Sacrificium Missæ, scilicet ad agendas laudes & gratias Deo propter accepta beneficia. Id enim expetūt Beati, vt scilicet non solùm ipsi, sed alij etiam ipsorum nomine Diuinæ Maiestati gratias agant pro beneficijs ab ipso acceptis.

Tertiò

Tertio etiam verissimum est, hoc Sacrificium offerri posse in laudem Sāctorum, iam æterna beatitudine fruentiū. Vnde in Secretis Missæ de Sanctis dicitur: *Vt illis proficiat ad honorem, nobis autem ad salutem.* Nihilominus tamen obseruandum hīc est, cū duo in Sacrificio Missæ principaliter considerentur, Substantia scilicet Sacrificij, & illius Accidentalīa, illam, scilicet Substantiā, nunquam offerri Sanctis; sed soli Deo, in honorem ac cultum Diuinæ Maiestatis. Et quemadmodum per hoc Sacrificium varia à Deo dona, gratiæ ac beneficia flagitari possunt: sic inter cætera quoque orari potest, vt Sanctos, ac Beatos, cælesti iam gaudio perfruentes, faciat honorari. Et quidem hoc modo dici potest Missam quoque in honorem Beatorum legi posse. Secundò considerantur in Missa eius Accidentalīa, veluti Orationes, & hæ recitari possunt, & de facto quoque recitatur in honorem Sāctorum, æterna iam beatitudine fruentium: istæ enim Orationes non sunt Sacrificia, sed vel ad Beatos duntaxat diriguntur, vt gratiam nobis aliquam
impe-

impetrent à Deo, vel diriguntur ad ipsum Deum, vt Beatos pro nobis intercedentes exaudiat; in quibus Orationibus euenire interdum solet, vt ipsorum quoque bona opera commemorentur, atq; ita etiam aliquam à nobis laudem & honorem consequantur. Et hæc Orationes in Missa fieri consueuerunt, vt (quemadmodum rectè notat S. Chrysostom. in Acta. Homil. 21.) cum tanto Sacrificio coniunctæ, maiorem habeant efficaciam eoq; facilius à Deo exaudiantur.

Restat alterum dubium, an videlicet per Sacrificium Missæ Beatis quoq; impetrari à Deo aliquid possit, pro quo licitum nobis sit sacrificare, in gratiam Beatorum? Vbi notandum est, Beatos, quo ad gratiam, gloriam, & beatitudinem essentialem crescere, siue augmentum vllū facere non posse cum enim iā amplius viatores non sint, sed ad terminum felicitatis summum pertigerint, mereri amplius nihil valent. Vnde certum est, in his Sacrificiū Missæ pro ijs offerri nō posse: frustra enim id futurum esset, cum maioris gloriæ non sunt capaces,

paces,

paces, puta essentialis. Inuenitur enim in Beatis etiã beatitudo & gloria quãdam accidentalis, cuiusmodi potest esse noua aliqua reuelatio, nouum gaudium, aut noua aliqua extrinseca claritas; & quia in eiusmodi rebus: accidentalibus etiam crescere possit illorum beatitudo, hinc est, vt videatur etiã pro illis Sacrificium Missæ offerri posse, ad impetrandam ijs aliquam gloriam, aut gaudium accidentale. Vnde in Collecta post Communionem interdum oramus, vt hoc Sacrificium, sicut Sanctis ad gloriam, ita nobis profit ad veniam, & in Secretis Missæ S. Leonis orat Ecclesia, vt illum beata retributio comitetur.

Idem confirmat S. Chrysostronus Homil. 33. in Matth. vbi dicit, nos ad mercedem & retributionem Sanctorum etiam aliquid adiungere posse. Verũ huic doctrinæ obstare videtur, quòd parum decorum videatur statui Beatorum, nos pro ipsis intercedere, ijs gratiam impetrare à Deo, cũ nobis potius è contrario illorum intercessione sit opus, quo gratiam nobis à Deo impetrèt.

Hinc

Hinc Innocentius III. c. Cùm Marthæ, §. vlt. dicit, Sanctos nostris precibus nō indigere. Cùm enim sint perfecti Beati, omnia illis ad vōla succedunt. Ea propter dico, non offerri Missam propriè aut directè ad impetrandum gaudium aliquod accidētale pro Beatis, propter causam iam commemoratam, & propter Innocentij authoritatem; sed indirectè tantum, & secundariò, id est, (vt meipsum interpreter,) gaudium & gloria accidētalis in Beatis nascitur ex bonis operibus, quę fiunt ab Ecclesia militante: Vnde si nobis, mediante Sacrificio Missæ, per Sancti alicuius intercessionem, gratia aliqua contingat, protinus laus & gaudium aliquod accidētale resultat ad istum Sanctum, atque ita dicimur nos, mediāte Sacrificio Missæ, ipsis Beatis gloriam aliquam impetrare accidentalem; sed tamen non nisi indirectè, & secundariò. Pari modo, si nos offeramus Deo Sacrificium Missæ hoc fine, vt Deus glorificetur in terra; item vt voluntas eius fiat in terra, sicut in celo; certè dici non potest, nos pro Deo sacrificare, vt scilicet illi impetremus
quip-

quippiam à Deo, sed dicemur ea Sacrificia facere pro nobis, hoc fine, vt glorificemus Deum, eiusq; voluntatem perficiemus in terra, quemadmodum illa perficitur in cælis. Vnde quidem gloria & honor resultabit ad Deum; bonum verò & utilitas, quæ propriè & directè prætenditur, ad nos resultat. Idem quoque dicendum de Beatis, qui cælesti iam gaudio perfruuntur.

Pro animabus in Purgatorio Sacrificium Missæ, cuius valore & efficacia remittuntur pœnæ, quibus affliguntur, offerri posse, planè certum est, veluti affirmat S. Concil. Tridentinum sess. 22. cap. 2. & Can. 3. Idem confirmat Ecclesiæ Traditio, à principio ad hæc vsque nostra tempora continuata. Vsus quoq; & consuetudo generalis, qua per vniuersum orbè Christianum id videmus esse receptum, idem confirmat. Huc accedit vnanimis consensus sanctorum Patrum ac Theologorum in 3. sentent. dist. 45. De modo verò, quo per hoc Sacrificiū iuuantur animæ in Purgatorio, ac quantum iuuentur, infra latius disseremus.

De